

Censuur

Hoever ga je voor de waarheid?

Esther van der Ham

Later

'Floortje is weg. Weet jij waar ze is?' Annabel stormt in paniek de keuken in van de bed & breakfast van haar en Jorg. Haar gezicht ziet wit en haar mond beeft. Jorg zet de vaat uit de vaatwasser op het aanrecht en draait zich rustig om.

'Ze zal wel in de tuin aan het spelen zijn. Daar was ze net nog.'

Lisa, de nicht van Annabel, die momenteel bij hen logeert, zet haar koffiekopje neer om uit het raam te kijken. 'Ik zie haar knuffel bij de zandbak liggen,' zegt ze.

'Ik heb overal gekeken. Ze is er niet. Ze is pas drie. Waar kan ze zijn? Doe iets!' De hoogte van Annabels stem gaat een paar tonen omhoog.

'Lieverd, maak je niet te druk. Dat is niet goed voor jou en Freek. Hij is nog maar net uit de couveuse. Hij voelt jouw stress en wordt daar onrustig van.' Jorg legt even zijn hand op Annabels schouder voordat hij naar buiten loopt. Hij kijkt rond in de tuin, loopt van het grasveld naar het schuurtje. Daar verdwijnt hij even uit het zicht totdat hij de struiken bij de keuken aan een minutieus onderzoek onderwerpt. Hij komt met een bezorgde trek om zijn mond de keuken weer in.

'Ik kan haar niet vinden. Het hekje naar de voortuin staat open. Dat is vreemd, want zelfs onze gasten weten dat ze het altijd moe-

ten sluiten, al wonen we aan een rustige weg. Wie weet is ze naar de burens. Zal ik ze bellen?’

‘Daar staat een enveloppe. Was die er tijdens het ontbijt al?’ Lisa wijst op een blanco enveloppe die tegen de theepot op de keukentafel geleund staat.

‘Volgens mij niet.’ Jorg scheurt hem ruw open. Er valt iets op de tafel.

‘Dat haarspeldje ken ik. Dat is van Floortje. Ik weet het zeker. Ik heb het vanochtend in haar haren gedaan.’ Annabel wankelt. Jorg staat hevig slikkend tegen het aanrecht. Normaal is hun huis warm en veilig, maar ineens voelt alles heel anders aan. Kil en koud, angstaanjagend zelfs.

‘Dit is niet goed.’ Jorgs stem beeft en breekt af. ‘Er is iemand in huis geweest zonder dat we het gemerkt hebben. Hoe kan dat? Jij was toch de hele tijd in de keuken?’

‘Ik ben bij de wasmachine geweest toen Floortje in de zandbak zat. Dat kon wel, dacht ik.’

‘Zou Floortje meegenomen zijn? Mijn God, ze is dan wel niet mijn biologische kind, maar zo voelt het wel. Ik ken haar al haar hele leven.’ Zijn stem is nauwelijks hoorbaar.

‘Dat weet ik. Je bent echt haar vader en je houdt net zo veel van haar als ik. Ze had het niet beter kunnen treffen na mijn ongewenste zwangerschap. Hé, kijk eens. Er zit een briefje in de enveloppe.’ Annabel trekt de enveloppe uit zijn handen en pakt het briefje. De letters zijn zwart op veel te wit printerpapier.

Ruilen. Lisa voor Floortje. Zie de advertentie in de krant voor locatie en tijd. Rubriek Kleintjes.

‘Ze hebben Floortje. Is dat die man voor wie jij gevlucht bent?’ Jorg kijkt Lisa vragend aan, een gespannen frons op zijn voorhoofd.

'Ik denk het,' fluistert Lisa.

Annabels stoel valt met veel herrie op de vloer. Met haar armen in haar zij kijkt ze Lisa aan, haar ogen spuwen vuur.

'Lisa, wat heb je gedaan?'

Lisa laat zich op een stoel vallen en huilt.

Eerder

1.

‘Zo. Dit is een fantastisch artikel. Met de gezichtspunten die ik schets, worden de kiezers voor de gemeenteraadsverkiezingen op scherp gezet. Ik houd ervan.’ Met een tevreden glimlach stuurt Lisa het krantenartikel naar haar collega Irma, die het ondanks haar griepaanval vanuit huis van feedback zou voorzien. Ze schudt haar lange, blonde haren naar achteren en kijkt de hoofdredacteur van de krant, Ruben, met een twinkeling in haar blauwe ogen uitdagend aan. Hij zit tegenover haar, aan het bureau van Irma.

‘Eindelijk. Ik heb het maar zwaar met mijn medewerkers. De een ziek, de ander net op tijd met de stukken ...’ Ruben schudt zijn hoofd. ‘Hoe is het met dat artikel dat je zou schrijven over de ontwikkelingen op de huizenmarkt?’

‘Om daarover te schrijven is niet echt mijn specialiteit. Ik heb me er flink in moeten verdiepen om het van Irma over te kunnen nemen, want ik wil wel dat het een kwalitatief hoogstaand artikel wordt, zoals de lezers van mij gewend zijn. Wist ik veel dat de griep bij haar zo lang aan zou houden.’

‘Ja, dat had ik ook niet voorzien. Het is wel belangrijk dat het artikel snel verschijnt, met de Open Huizen Dag voor de deur.’ Ruben